

Arrest

nr. 73 207 van 13 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesjetische origine te zijn. U bent afkomstig uit Ekazhevo, regio Sunzhensky, Republiek Ingoesjetië. U woonde in uw land van herkomst samen met uw dochter, T. Z. (...) (O.V. 6.455.744), en haar man, K. A. (...).

Uw problemen zijn begonnen naar aanleiding van een telefoontje dat uw schoonzoon kreeg eind april 2009. Een vriend van hem, een Mujahed (een strijder) die hij nog van vroeger kende, belde hem op met de vraag of hij zijn telefoonnummer aan een andere jongeman kon geven. Uw schoonzoon verklaarde dit de volgende dag te doen. Echter, de volgende dag vielen leden van de OMON, de oproerpolitie, uw

huis binnen en namen uw schoonzoon mee. Bij zijn thuiskomst die avond vertoonde uw schoonzoon tekens van mishandeling. Zo had hij brandwonden op zijn handen maar geen verwondingen in het gezicht. Vervolgens verhuisden jullie naar Sleptsovsk. Op het einde van de maand echter, vielen er opnieuw leden van de OMON uw huis binnen, terwijl uw schoonzoon zich in de tuin aan het wassen was voor het ochtendgebed. De militairen kwamen binnen, doorzochten het huis en bedreigden jullie. Uw schoonzoon is sindsdien spoorloos verdwenen. Na dit incident besloten u en uw dochter te vluchten. Op 29 juni 2009 vertrok u uit Ingoesjetië naar België waar u op 2 juli 2009 aankwam. De volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort en pensioenboekje. Tevens legt uw dochter haar binnenlands paspoort, geboorteakte en diploma neer.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op de problemen van uw dochter, T. Z. (...) (O.V. 6.455.774). In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw dochter niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook, wat u betreft, niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw dochter werd als volgt gemotiveerd:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest een terugkeer naar uw land van herkomst omwille van de problemen die u daar kende door de handelingen van uw man, Katsiyev Adam, en van zijn vrienden. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt. Zo kan u amper informatie geven betreffende de persoon die uw man belde op 28 april 2009. U stelt enkel dat hij een Mujahed was maar wat zijn voor- of achternaam was, kan u niet zeggen. (CGVS dochter p. 15) U denkt dat uw man en die persoon samen op school gezeten hebben maar welke school dit was, weet u niet precies. (CGVS dochter p. 16) Wat die persoon zijn band was met de Mujaheddin weet u ook niet omdat u hem niet kent. (CGVS dochter p. 17) Betreffende de persoon aan wie uw man het nummer moest geven, kan u enkel zijn voornaam geven, Abdulla. (CGVS dochter p. 17) U weet niet of hij een strijder is en welke relatie Abdulla en de man die belde hadden kan u niet zeggen. (CGVS dochter p. 17) U weet ook niet welker relatie uw man en Abdulla hadden. U vermoedt dat ze elkaar kenden omdat ze in hetzelfde dorp woonden. (CGVS dochter p. 17) Daarenboven stelt u dat uw man, na zijn arrestatie in april 2009, werd vrijgekocht maar aan wie er betaald werd, weet u niet. (CGVS dochter, p. 20) Eveneens kan u niet zeggen waar uw man, na deze arrestatie naar toe gebracht werd of welke dienst hem meenam. (CGVS dochter p. 19) Deze vaagheden zijn voor het Commissariaat-generaal onaannemelijk aangezien zij de kern van uw asielproblemen betreffen. Bovendien had u ruim de mogelijkheid om deze informatie te achterhalen aangezien u, na de initiële arrestatie van uw man, nog gedurende enkele weken met hem samenleefde en dus eenvoudig aan deze informatie kon geraken door hem vragen te stellen. Het feit dat u amper iets weet te vertellen over deze elementen toont aan dat u weinig interesse

heeft in uw eigen problemen en die van uw man, hetgeen niet strookt met wat men van een asielzoeker, die vervolgd wordt in zijn land van herkomst, mag verwachten. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor ernstig ondermijnd.

Bovendien hebt u onvoldoende pogingen ondernomen om meer informatie te bekomen over de actuele stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. Vooreerst werd u gevraagd naar incidenten die plaatsvonden na uw vlucht uit uw land van herkomst. U stelt dat er oproepingsbrieven afgeleverd werden, ongeveer één of twee maanden na uw vertrek, die uw moeder en uzelf opriepen voor verhoor. (CGVS dochter p. 4) Echter, wie er precies langs kwam, wist u niet te vertellen, noch kon u zeggen wanneer u zou moeten gaan voor deze ondervraging. (CGVS dochter p. 4) Ook kon u niet zeggen in welke hoedanigheid u werd opgeroepen of wat de naam van de procureur was bij wie u moest langsgaan. (CGVS dochter p. 5) Tot slot kon u eveneens niet zeggen hoe uw zus die oproepingsbrieven in haar handen gekregen had, want u had het niet aan haar gevraagd. (CGVS dochter p. 5) U vermoedt enkel dat uw oom het aan uw zus verteld had. (CGVS dochter p. 5) Bovendien verklaarde u dat er mensen van het parket bij u thuis waren langsgekomen na uw vertrek, maar toen u gevraagd werd wanneer dit precies was, kon u enkel zeggen dat het na de oproepingsbrieven was. (CGVS dochter p. 24) Wie langskwam weet u niet, uw zus kende hen ook niet. (CGVS dochter p. 24) Gevraagd of u iets meer kon vertellen over dit incident stelt u dat u niet lang met uw zus aan de telefoon sprak en dat deze personen nadien niet meer gekomen waren. (CGVS dochter p. 24) Eveneens merkt het Commissariaat-generaal op dat uw moeder deze incidenten, zijnde de oproepingsbrieven en het bezoek van onbekende personen, merkwaardig genoeg niet vermeldt en na confrontatie stelt dat het zou kunnen dat deze gebeurtenissen voorgevallen waren maar dat het haar niet interesseert (CGVS moeder p. 10), wat weinig overtuigend is. Verder blijkt u niet op de hoogte te zijn van de zoekacties die uw oom opgestart had naar aanleiding van de verdwijning van uw man. Zo verklaart u dat hij iemand bij de politie gecontacteerd had maar wie dit was, weet u niet, noch welke dienst hij contacteerde. U stelt dit niet te weten omdat u het verschil tussen de verschillende diensten niet kent. (CGVS dochter p. 25) U was er evenmin zeker van of uw man al dan niet officieel gezocht werd. (CGVS dochter p. 26) U heeft, ondanks uw connecties in uw thuisland, zijnde uw oom en Tosot, daar niet achter gevraagd. (CGVS dochter p. 26) U ging er gewoon van uit dat ze tegenover iedereen, zelfs tegenover Tosot zouden ontkennen dat ze uw man vasthielden, zelfs als dat wel zo zou zijn. (CGVS dochter, p. 26) In alle redelijkheid verwacht het Commissariaat-generaal van een asielzoeker dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een manifest gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en de evolutie van uw problemen, hetgeen in casu zwaar doorweegt aangezien u zonder veel moeilijkheden informatie via uw zus of oom kon verkrijgen. Daarenboven kon u over belangrijke connecties bij de politie beschikken in de zoektocht naar uw man, of de evolutie van uw eigen problemen. Uw houding doet bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Verder kwamen er tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal verschillende tegenstrijdigheden aan het licht tussen uw verklaringen en die van uw moeder, Tunkaeva Pyatimat. Zo verklaarde u dat uw man, ten gevolge van zijn aanhouding op 29 april 2009, brandwonden had op zijn vingers en een grote kras op de rechterkant van zijn hoofd. (CGVS dochter p. 19) Uw moeder verklaart daarentegen dat uw man enkel brandwonden op zijn handen had. Ze stelde voorts dat uw man geen verwondingen op zijn gezicht had (CGVS moeder p. 5) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt uw moeder dat ze het niet weet. (CGVS moeder p. 8) Eveneens verklaarde u dat uw man na deze aanhouding heel laat 's nachts terug kwam, omstreeks middernacht of iets na twaalf. (CGVS dochter p. 21) Uw moeder stelt dat hij terugkwam rond 19u of 20u. (CGVS moeder p. 7-8) Opnieuw kan uw moeder hiervoor geen aannemelijke uitleg verschaffen en stelt zij enkel dat er gevraagd werd om het uur ongeveer te vermelden. (CGVS moeder p. 8) Redelijkerwijs mag echter verwacht worden dat asielzoekers, die dezelfde incidenten en gebeurtenissen hebben meegemaakt, soortgelijke verklaringen kunnen afleggen hieromtrent. In casu is u daar niet in geslaagd, hetgeen uw geloofwaardigheid ondergraaft temeer het kernelementen van uw asielrelaas betreffen. Zo is het weinig waarschijnlijk dat een grote wonde op het hoofd van uw man niet zou worden opgemerkt of herinnerd zou worden door uw moeder gezien het dramatische incident dat hieraan vooraf ging. Eveneens zijn de tegenstrijdigheden betreffende het tijdsverloop in casu onaanvaardbaar. Zo mag tenminste verwacht worden dat de familie van het slachtoffer ongeveer kan vertellen wanneer hij terug thuis komt. Een tijdsverschil van vier of vijf uur is bijgevolg onaanvaardbaar. Aangezien deze tegenstrijdigheden de kern van uw asielrelaas betreffen, namelijk de arrestatie van uw man, ondermijnen ze uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen.

Daarenboven aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet. Zo verklaart u bij uw vertrek uw binnenlands en uw internationaal paspoort aan de smokkelaars gegeven te hebben. U hebt geen weet van een visum dat zou aangebracht zijn in uw internationaal paspoort. U stelt dat er tijdens uw reis geen valse documenten gebruikt werden. (CGVS dochter p. 8 - 10) Ook weet u niet of u grensposten bent gepasseerd, u bleef altijd in de auto zitten. (CGVS dochter p. 11) Het Commissariaat-generaal acht het bijzonder ongeloofwaardig dat u met een minibus zonder enige vorm van controle de grens van de Schengen-zone illegaal bent overgestoken. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoeelingen, en dit op strikt individuele wijze. Na confrontatie met deze strenge controles stelt u enkel dat het toch zo was, en dat u de waarheid vertelt. (CGVS dochter p. 12). Het is echter weinig geloofwaardig te noemen dat u door de smokkelaars dan niet beter voorbereid werd op dergelijke individuele controles. U verklaart namelijk dat de smokkelaars met u geen afspraken gemaakt hadden wat u moest zeggen of doen in het geval er een individuele identiteitscontrole zou gebeuren. (CGVS dochter, p. 12) Daarenboven weet u niet via welke landen u gereisd bent of via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen. (CGVS dochter p. 11) Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis. U kon ook geen documenten ter staving van uw reisweg voorleggen. (CGVS dochter p. 12). Eveneens merkt het Commissariaat-generaal op dat uw oom er wel in slaagde uw binnenlands paspoort van de chauffeurs terug te krijgen, maar dat dit, volgens uw verklaringen, niet zou lukken voor jullie internationale paspoorten omdat het was afgesproken dat de chauffeurs deze documenten zouden bijhouden. (CGVS dochter p. 9) Gezien bovenstaande vaststellingen ontstaat echter het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Tot slot kan worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo legde u geen enkel document voor met betrekking tot uw man omwille van wie u vervolging vreest vanwege de autoriteiten. U verklaarde weliswaar zijn geboorteakte en zijn paspoort bij u thuis in uw land te hebben, maar u moest zijn oom contacteren om dit na te vragen. (CGVS dochter p. 8) Eveneens ging u foto's en een verklaring van uw Mullah betreffende uw huwelijk proberen op te sturen. (CGVS dochter p. 15) Verder ging u proberen om via uw oom, die al eerder uw binnenlands paspoort verkreeg van uw chauffeurs, de internationale paspoorten van u en uw moeder terug te krijgen. (CGVS dochter p. 9) Tot slot ging u ook proberen om de oproepingsbrieven waarvan u verklaarde dat zij bij uw zus thuis liggen, over te maken aan het Commissariaat-generaal. (CGVS dochter p. 4) Echter, tot op heden heeft het Commissariaat-generaal niets ontvangen. Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijsstukken aan te brengen van de feiten die hij aanhaalt. Daarenboven kunnen de documenten die u wel voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw geboorteakte, diploma en binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort en pensioenboekje van uw moeder bewijzen op voldoende wijze jullie identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

Aangaande de geheugenproblemen waarvan u (CGVS dochter, p. 18, 22) en uw moeder (CGVS moeder, p. 10) tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakten, moet worden opgemerkt dat noch u noch uw moeder de Belgische asielinstanties een medisch attest voorlegden waaruit deze problemen ook maar enigszins zouden blijken. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat uw onwetendheid en vage verklaringen over uw asielproblemen en uw reisroute hieraan te wijten zouden zijn.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetie, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te

worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asielaanvraag baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal merkt tot slot op dat uw zus, T. A. (O.V. 5.554.184), samen met haar man, D. A. (...) (O.V. 5.554.184), asiel aanvroeg in België op 17 december 2003 waarna zij op 26 mei 2005 de vluchtelingenstatus kregen. Er dient echter op gewezen te worden dat deze beslissingen genomen werden op grond van hun persoonlijke verklaringen en op grond van een analyse van de toenmalige veiligheidssituatie. U verklaarde dat de asielproblemen van uw zus niet in verband staan met de problemen waarvoor u asiel aanvraagt (CGVS dochter, p. 5)."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar dochter. Zij roept geen eigen motieven in.

De bestreden beslissing stelt: "Eveneens merkt het Commissariaat-generaal op dat uw moeder deze incidenten, zijnde de oproepingsbrieven en het bezoek van onbekende personen, merkwaardig genoeg niet vermeldt en na confrontatie stelt dat het zou kunnen dat deze gebeurtenissen voorgevallen waren maar dat het haar niet interesseert (CGVS moeder p. 10), wat weinig overtuigend is."

Verzoekster stelt dat dit een ongelukkige vertaling of uitdrukking is en zij eerder bedoelde dat zij het zich minder aantrok of mocht aantrekken rekening houdend met haar gezondheidssituatie. De Raad meent dat het een overtollig motief betreft en dat dit geen weerlegging is van de talrijke gegronde motieven uit de bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 73 206 van 13 januari 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van T. Z. (...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoeksters beroepen zich in hun eerste en enig middel op een schending van de materiële motiveringsplicht en om een aantal inschattings- en beoordelingsfouten.

2.1.1. Verzoeksters erkennen dat eerste verzoekster op veel vragen niet kon antwoorden maar menen dat deze betrekking hadden op mannenzaken en dat het een onweerlegbaar feit is dat vrouwen in de Kaukasus daar buiten gehouden worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De bestreden beslissing stelt: "Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt. Zo kan u amper informatie geven betreffende de persoon die uw man belde op 28 april 2009. U stelt enkel dat hij een Mujahed was maar wat zijn voor- of achternaam was, kan u niet zeggen. (CGVS dochter p. 15) U denkt dat uw man en die persoon samen op school gezeten hebben maar welke school dit was, weet u niet precies. (CGVS dochter p. 16) Wat die persoon zijn band was met de Mujaheddin weet u ook niet omdat u hem niet kent. (CGVS dochter p. 17) Betreffende de persoon aan wie uw man het nummer moest geven, kan u enkel zijn voornaam geven, A. (...). (CGVS dochter p. 17) U weet niet of hij een strijder is en welke relatie A. (...) en de man die belde hadden kan u niet zeggen. (CGVS dochter p. 17) U weet ook niet welke relatie uw man en A. (...) hadden. U vermoedt dat ze elkaar kenden omdat ze in hetzelfde dorp woonden. (CGVS dochter p. 17)"

De Raad stelt vast dat verzoeksters inderdaad bijzonder vaag zijn in dit verband. Terecht stelt verweerder dat verwijzen naar een "plaatselijke cultuur" zonder dit gegeven sterk te maken niet overtuigt. Daardoor wordt dit herleid tot een blote post-factum bewering. Overigens hebben verzoeksters dit tijdens hun gehoor ook niet als reden gegeven om hun onwetendheid te verklaren en blijkt uit het gehoorverslag dat er wel degelijk gepraat werd over het onderwerp maar dat eerste verzoekster zich niet kan herinneren wat er verteld werd (haar gehoorverslag CGVS p.16).

2.1.2. Verzoeksters ontkennen de tegenstrijdigheid of relativeren er het belang van.

De verzoekster spreekt van een grote kras aan de rechterkant van het hoofd van haar man (gehoor, p. 19). De moeder van verzoekster stelt uitdrukkelijk dat haar schoonzoon geen verwondingen had op zijn gezicht (gehoor, p. 5). De tegenstrijdigheid vindt steun in het administratief dossier. Wat het precieze tijdstip van de inval meent de Raad dat dit een overtollig motief is.

2.1.3. Verzoeksters leggen originele dagvaardingen voor om voor de rechtbank te verschijnen als getuige in de zaak K. M.J. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011). Om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

2.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeksters andere motieven uit de bestreden beslissing betwisten noch weerleggen en meer bepaald:

“Verder blijkt u niet op de hoogte te zijn van de zoekacties die uw oom opgestart had naar aanleiding van de verdwijning van uw man. Zo verklaart u dat hij iemand bij de politie gecontacteerd had maar wie dit was, weet u niet, noch welke dienst hij contacteerde. U stelt dit niet te weten omdat u het verschil tussen de verschillende diensten niet kent. (CGVS dochter p. 25) U was er evenmin zeker van of uw man al dan niet officieel gezocht werd. (CGVS dochter p. 26) U heeft, ondanks uw connecties in uw thuisland, zijnde uw oom en T. (...), daar niet achter gevraagd. (CGVS dochter p. 26) U ging er gewoon van uit dat ze tegenover iedereen, zelfs tegenover T. (...) zouden ontkennen dat ze uw man vasthielden, zelfs als dat wel zo zou zijn. (CGVS dochter, p. 26) In alle redelijkheid verwacht het Commissariaat-generaal van een asielzoeker dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.”

“Tot slot kan worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo legde u geen enkel document voor met betrekking tot uw man omwille van wie u vervolging vreest vanwege de autoriteiten. U verklaarde weliswaar zijn geboorteakte en zijn paspoort bij u thuis in uw land te hebben, maar u moest zijn oom contacteren om dit na te vragen. (CGVS dochter p. 8) Eveneens ging u foto's en een verklaring van uw Mullah betreffende uw huwelijk proberen op te sturen. (CGVS dochter p 15).”

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel bewijs voorlegt met betrekking tot (het bestaan van) haar echtgenoot terwijl zij verklaart over dergelijke bewijzen te (kunnen) beschikken. De Raad schaaft zich achter deze motieven.

2.2. Met betrekking tot de vraag naar subsidiaire bescherming gaan verzoeksters niet akkoord met de in de bestreden beslissingen gegeven beoordeling van de toestand in hun gebied van herkomst.

De bestreden beslissing stelt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat deze beoordeling steun vindt in het administratief dossier. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeksters hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeksters aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeksters brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS